

II. FONETICA. NOȚIUNI DE FONETICĂ

- **Fonetica** studiază sunetele limbii.
- **Sunetele** sunt unitățile universale ale cuvântului rostit. Acestea se clasifică în: *vocale*, *semivocale* și *consoane*.

a. *Corespondența sunet-literă*

Litera este semnul grafic al unui sunet. În general, în limba română o literă transcrie un singur sunet. Unele sunete pot fi redată prin mai multe litere.

- O literă poate transcrie mai multe sunete.
- Grupurile de litere pot nota: a) un singur sunet, care este consoană; b) două sunete: consoanele **ç** (*ce, ci*); **ğ** (*ge, gi*); **K'** (*che, chi*); **g'** (*ghe, ghi*) și vocalele **e** și **i**.

b. *Grupurile de sunete:*

a) *diftong* (o vocală și o semivocală rostite în aceeași silabă): **ea** (*perdea*), **ia** (*iarbă*), **ie** (*ied*), **io** (*iod*), **oa** (*poală*), **uă** (*plouă*);

b) *triftong* (o vocală și două semivocale rostite în aceeași silabă): **coa**; **can**; **ian**; **iai**;

c) *hiat* (două vocale alăturate aflate în silabe diferite): **a-e**; **e-a**; **e-e**; **i-i**; **o-e**; **o-o**; **u-e**.

c. Silaba

Este formată dintr-o vocală sau dintr-un grup de sunete care conține o vocală și care se pronunță cu un singur efort expirator.

• **Accentul** reprezintă pronunțarea mai intensă a unei silabe dintr-un cuvânt (silabă accentuată).

• Accentul se pune întotdeauna pe vocală.

• Accentul poate deosebi înțelesul cuvintelor: *domino* (joc de societate) — *domino* (mantie neagră); *imobil* (clădire) — *imobil* (neclintit); *țarină* (câmp) — *țarină* (soția țarului).

• Accentuați corect: *duceți*, *faceți*, *mergeți*, *tăceți*, *acatist*, *acvilă*, *avion*, *anost*, *apendice*, *aripă*, *august*, *butelie*, *caracter*, *crater*, *crepuscul*, *cumul*, *diplomă*, *doctoriță*, *epocă*, *gingaș*, *holeră*, *legitim*, *maritim*, *mascul*, *matru*, *prevedere*, *sever*, *Spartacus*, *splendid*, *Tolstoi*, *unić*.

• **Silabe accentuate și silabe neaccentuate.** În limba română accentul nu are loc fix (*ac-tor*); *pre-ve-de-re*; *ca-me-ră*; *la-po-vi-ță*; *șap-te-spre-ze-ce*).

• În cuvintele plurisilabice, silaba accentuată este pronunțată mai intens. Celelalte silabe sunt neaccentuate.

d. Despărțirea în silabe. Reguli de despărțire a cuvintelor în silabe

1. O consoană între două vocale formează silabă cu vocala următoare (*ca-să*; *ta-tă*; *tre-ce*; *si-la-bă*).

• Notând o consoană, grupurile de litere *ce, ci, ge, gi, che, chi, ghe, ghi*, respectă regula dată.

2. Două consoane între două vocale la despărțirea în silabe trec prima la silaba dinainte și a doua la silaba următoare (*ac-cen-tul; des-păr-ți-re; mun-te; un-ghi-e; ac-te; tran-zis-tor; ca-rac-ter; an-tic*).

• Dacă în grupul de două consoane a doua este *l* sau *r* și prima este *b, c, d, f, g, h, p, t, v*, despărțirea în silabe se face înaintea întregului grup (*su-ple-țe; a-gra-fă; pa-tru; co-vrig; a-flu-ent; co-dru; e-clu-ză*).

3. Trei sau mai multe consoane între două vocale la despărțirea în silabe trec prima la silaba dinainte și celelalte la silaba următoare (*as-tru; mon-stru; scul-ptu-ră; pun-ctaj*).

• În cazul grupurilor de consoane *lpt, mpt, ncș, nct, rct, rtf, stm, ndv*, despărțirea se face după a doua consoană din grup.

• Recomandăm despărțirea corectă în silabe la următoarele cuvinte: *a-e-ro-naut; ar-hi-/au-to-; boj-deu-că; de-li-ci-os; e-cua-tor; e-cua-ți-e; ho-lo-caust; mai-stru; ma-es-tru; nu-cle-ar; pau-per; pseu-do; re-ac-ți-e; re-cre-a-ție; spe-ci-al*.

Rețineți!

• O silabă trebuie să aibă cel puțin o vocală, în timp ce consoanele îi pot lipsi. În funcție de numărul silabelor, avem cuvinte: **monosilabice** (*dor*), **bisilabice** (*ca-să*), **trisilabice** (*dor-mi-tor*), **tetrasilabice** (*pă-să-re-le*) etc.

• Despărțirea în silabe este admisă doar în conformitate cu anumite reguli ținând de domeniul **ortografiei** și de al **elementelor componente**.

Atenție!

- Vocalele în hiat trec în silabe diferite (**po-em**).
- Dacă se află împreună într-o înșiruire de sunete, vocala se desparte de diftong sau triftong (**a-gre-ca-ză / o-uă / i-de-e**).
- Diftongii și triftongii rămân în aceeași silabă (**șe-deau / șe-deai**).
- Cuvintele compuse precum și cele derivate cu sufixe sau prefixe se despart în silabe astfel:
 - a) se despart elementele din care sunt compuse (**unt-de-lemn**);
 - b) se desparte prefixul de cuvântul cu care intră în combinație (**a-mo-ral**). Atenție la cuvintele de tipul **inerent** (*ine-rent*) care nu sunt compuse cu prefixul **in-**!;
 - c) se desparte sufixul (**as-cul-ta-re**).
- Nu se recomandă despărțirea în silabe la capăt de rând la următoarele cuvinte:
 - compuse din abrevieri literale: **P.N.Ț.C.D.**
 - abrevierile unor formule: **a.m.**; **ș.a.m.d.** etc.
 - numeralele ordinale: **al V-lea**;
 - pronumele atașate prin cratimă de forme verbale: **dându-mi**; **luându-mi-o** sau de substantive: **cartea-mi**.

e. Ortoepie — ortografie

• Înainte de *p* și *b* se pronunță și se scrie *m* și nu *n*. Substantivele și adjectivele de genul masculin, numărul singular, terminate în *-iu*, au formele de plural terminate în *-ii*.

Greșeli de pronunțare în limba română. Rostirea *ie* a vocalei inițiale *e* este acceptată numai în cazul cuvintelor moștenite din latină (pronumele personal și formele de prezent sau de imperfect ale verbului *a fi*).

• Nu se acceptă rostirea *ie* a vocalei inițiale *e* în cazul neologismelor, nici la început de cuvânt, nici la început de silabă (*e-lev*; *po-et*).

• Conform noului *Dicționar ortografic, ortoepic și morfologic al limbii române* (2005), pronumele și adjectivele pronominale negative se scriu într-un cuvânt: *niciunul*, *niciuna*, *nicio*.

• Scriem, de asemenea, corect: **amvon** (nu *anvon*), **apărea**, **areopag** (nu *aeropag*), **batem** (nu *bătem*), **bântuie** (nu *bântuiește*), **carafă** (nu *garafă*), **contor** (nu *contoar*), **dintr-odată** (nu *dintr-o dată*), **escalada** (nu *excalada*), **fascicul** (nu *fascicol*), **fasciculă** (nu *fascicolă*), **filigran** (nu *fîligram*), **paliativ** (nu *paleativ*), **ultimatum** (nu *ultimat*) etc.

III. MORFOLOGIA

• **Morfologia** este „partea gramaticii în care se arată cum sunt alcătuite cuvintele și cum se modifică ele legându-se unele cu altele spre a alcătui propoziții și fraze”. (Ion Coteanu, *Gramatică. Stilistică. Compoziție*, București, Editura Științifică, 1990, 143).

• **Părțile de vorbire**

În vorbire și în scris se folosesc mii de cuvinte. Deși sunt diferite, ele au totuși și asemănări. Unele sunt nume de lucruri, de ființe, de însușiri, altele de acțiuni, unele sunt numai cuvinte de legătură, unele stau totdeauna numai într-o anumită poziție față de celelalte, altele își schimbă locul. Unele au multe forme, altele numai una. Pornind de la astfel de asemănări, ele au fost grupate în clase și astfel, avem numai zece clase cu una sau mai multe trăsături comune. Acestor clase li s-a dat numele de **părți de vorbire**.

În limba română ele sunt următoarele:

1. Clasa substantivelor sau substantivul
2. Clasa articolelor sau articolul
3. Clasa pronumelui sau pronumele
4. Clasa adjectivelor sau adjectivul
5. Clasa numeralelor sau numeralul
6. Clasa verbelor sau verbul
7. Clasa adverbilor sau adverbul
8. Clasa prepozițiilor sau prepoziția

9. Clasa conjuncțiilor sau conjuncția

10. Clasa interjecțiilor sau interjecția.

• Părțile de vorbire din clasele de la 1 până la 6 inclusiv își schimbă forma în cursul vorbirii și al scrierii. Ele sunt părți de vorbire **flexibile**. Părțile de vorbire din celelalte patru clase nu-și schimbă forma. Ele sunt părți de vorbire **neflexibile**.

Într-o situație puțin deosebită sunt adverbele (clasa 7), fiindcă unele dintre ele pot deveni diminutive, de ex. *binișor, repejor*, iar altele au grade de comparație, ca *aproape, departe, încoace, încolo, înăuntru* și toate cele terminate în *-este*. (După Ion Coteanu, *op.cit.* p. 177).

1. Substantivul

• Partea de vorbire flexibilă care exprimă nume de obiecte, ființe, lucruri, stări sufletești, fenomene ale naturii, însușiri, acțiuni, relațiile dintre oameni.

În analiza substantivului trebuie să menționăm:

- felul substantivelor după sens: **comune, proprii**;
- felul substantivelor după alcătuire: **simple, compuse**;
- genul: **masculin, feminin, neutru**;
- numărul: **singular, plural**;
- cazul și funcția sintactică:

• **Nominativ**: subiect, nume predicativ, atribut apozitional.

• **Acuzativ**:

- complement direct (pe cine? ce?)
- complement indirect (cu cine? cu ce? etc.)
- atribut substantival prepozițional (care? etc.)
- nume predicativ;

- complemente circumstanțiale (de loc, de timp, de mod, de scop, de cauză).
- **Genitiv:** (al, a, ai, ale cui?)
 - atribut substantival genitival (fără prepoziție);
 - atribut substantival genitival (cu prepoziție);
 - nume predicativ;
 - atribut opozițional
 - complement circumstanțial
- **Dativ:** (cui?)
 - complement indirect
 - atribut substantival prepozițional
 - atribut opozițional
 - complement circumstanțial.

Atenție!

Unele substantive au forme diferite pentru plural:

cap (sg.); capi; capete, capuri;

corn (sg.); corni; coarne; cornuri;

cot (sg.); coți; coate; coturi.

2. Articolul

- *enclitic* (hotărât)

singular masculin: *l*

feminin: *a*

plural masculin: *i*

feminin: *le*

- *proclitic* (nehotărât)

singular masculin: *un*

feminin: *o*

plural masculin: *niște*

feminin: *niște*

- pronumele posesive *al (a, ai, ale) lor*;
- pronumele interogative: (*cine*)
- pronumele relative: *cine, ceea ce, de („care”)*;
- pronumele negative: *nimeni, nimic*;
- pronumele nehotărâte compuse: *cu cine (cineva, oricine, fiecine, altcineva)* și cu „-va” (**careva, ceva, altceva**).

a. Pronumele personal

Are persoană, gen (forme diferite numai la persoana a III-a sg. și plural), număr și caz.

Atenție!

• Pronumele personal de persoanele I și a II-a, sg. și pl. nu au cazul genitiv.

• La cazurile dativ și acuzativ, pronumele personal are forme duble: *accentuate* și *neaccentuate*:

- D.** — *mie, îmi, mi; nouă, ne, ni* (I);
— *ție, îți, ți; vouă, vă, vi* (II)
— *lui, îi, i; ei, i, lor, le, li* (III).

- Ac.** — *(pe) mine, mă, mi; pe noi, ne* (I)
— *(pe) tine, te; (pe) voi, (vă), v* (II)
— *(pe) el îl, l; pe ea, o; pe ei, îi, i; pe ele, le* (III).

Pronumele personal de politețe. Are forme numai pentru persoanele a II-a și a III-a, sg. și pl., forme diferite de gen numai pentru persoana a III-a sg., forme diferite pentru număr și caz.

Formele de politețe, formate dintr-un substantiv și un adjectiv posesiv sau un pronume personal de persoana a III-a

în genitiv se analizează ca fiind alcătuit din două elemente: *Domnia Ta, Domnia Sa, Domnia Lui, Domnia Ei, Domniile Voastre, Eminențele Voastre, Eminențele Lor, Maiestatea Sa, Maiestatea Voastră, Maiestățile Voastre, Maiestățile Lor, Înălțimea Ta* etc.

• **Exemplu:** *Domnia Sa.*

Domnia = subiect; substantiv propriu, feminin, sg., nominativ, articulat cu art. hotărât *a*; *Sa* = atribut adjectival, adjectiv posesiv, persoana a III-a, feminin, un obiect posedat de un posesor, nominativ.

• Dacă formula de politețe conține un adjectiv posesiv de persoana a II-a, sg., sau pl. și este subiect într-o propoziție în care verbul cu rol de predicat este la persoana a II-a, sg., sau pl. ea devine locuțiune pronominală de politețe.

• **Exemplu:** *Măria-Ta ai hotărât.*

Măria-Ta = subiect, locuțiune pronominală de politețe, persoana a II-a, feminin, singular, nominativ.

• Forme speciale de dativ:

• **Dativul posesiv:** exprimat prin formele neaccentuate ale pronumelui personal; determină un substantiv, legându-se prin cratimă de acesta (*mâna-ți* albă), de un adjectiv (*alba-ți* mână) sau de un verb (*Ți-am ascultat sfatul*), având funcția de **atribut pronominal**; când se leagă prin cratimă de o prepoziție (stă *înainte-ți*), are funcția de **complement circumstanțial**.

• **Dativul etic.** Folosirea cu rol stilistic a formelor neaccentuate ale persoanei I și a II-a singular: *mi, ți, îmi, îți.*

- Prezente în literatura populară, aceste forme ale pronumelui personal sugerează participarea sufletească a povestitorului și ascultătorului la desfășurarea acțiunii.

- Pronumele la dativul etic nu are funcție sintactică, ci rol stilistic:

„*Mi ți-l smulge din pământ, cum ai smulge o nuielușă*”.

- La cazul vocativ pronumele personal are forme identice cu formele nominativului. Uneori pronumele la vocativ apare însoțit de vocativul substantivului pe care îl înlocuiește și de o interjecție, într-o construcție exclamativă dezvoltată. Această construcție cuprinde și atribute ale substantivului sau ale pronumelui la vocativ:

„O, calul meu! Tu, fala mea!

De acum eu nu te voi vedea.”

(George Coșbuc)

Formele accentuate și cele neaccentuate ale pronumelui personal pot fi însoțite de prepoziții sau de locuțiuni prepoziționale. La acuzativ, formele accentuate ale pronumelui personal se construiesc totdeauna cu prepoziții (locuțiuni prepoziționale) sau cu adverbele *ca*, *decât*, *cât* (folosite cu valoare prepozițională).

b. Pronumele reflexiv

- Ține locul obiectului asupra căruia se exercită acțiunea verbului, exprimând identitatea între obiect și subiectul verbului.

Marcă a diatezei reflexive, pronumele reflexiv exprimă identitatea dintre obiect și subiectul acțiunii. Are forme proprii pentru persoana a III-a, cazurile dativ și acuzativ.

Persoana I: Singular dativ (*îmi, mi-*), acuzativ (*mă*); Plural dativ (*ne*); acuzativ (*ne*);

Persoana a II: Singular dativ (*îți, ți-*); acuzativ (*te*); Plural dativ (*vă*); acuzativ (*vă*);

Persoana a III-a: Singular dativ (*iși*); acuzativ (*se*); Plural dativ (*iși*); acuzativ (*se*);

Funcții sintactice:

— complement direct; complement indirect.

Alte funcții (pers. a III-a — forma accentuată)

— atribut pronominal; complemente circumstanțiale.

c. Pronumele și adjectivul pronominal posesiv

• Pronumele posesiv exprimă ideea de posesie, înlocuind atât posesorii și obiectele posedate, diferențindu-se după persoană, număr și gen.

Funcții sintactice: subiect; complement direct; complement indirect; nume predicativ; atribut pronominal.

Când determină un substantiv, cu care se acordă în gen, număr și caz, pronumele posesiv devine *adjectiv pronominal posesiv*. Adjectivul posesiv are funcție de atribut adjectival.

• Pronumele posesiv este însoțit de articolul posesiv (*al, a, ai, ale*).

Pronumele personale de persoana I și a II-a nu au forme pentru cazul G.

- Nu are formă proprie pentru persoana a III-a.
- În locul persoanei a III-a se folosește pronumele personal (*lor*).
- La cazurile genitiv și dativ, pronumele are forme numai pentru plural (*alor mei, alor tăi* etc.).
- Poate deveni adjectiv pronominal.
- Model de analiză: **Cartea este a mea. Cartea mea e nouă.**

a mea = nume predicativ; pronume posesiv, persoana I, un singur obiect posedat, un singur posesor, feminin, singular, nominativ.

mea = atribut adjectival; adjectiv posesiv, persoana I, se acordă în gen, număr și caz cu substantivul cartea (feminin, singular, nominativ).

Rețineți construcțiile:

fratele	colegului	cartea	colegului
obiectul	posesor	obiectul	posesor
posedat		posedat	
(masculin		(feminin	
singular)		singular)	

- Înlocuiți numele posesorului din construcțiile de mai sus printr-un pronume, respectând persoana și numărul.

- Treceți la plural substantivele care denumesc obiectele posedate.

a) *fratele* lui (său); *cartea* lui (sa);

b) *frații* lui (săi); *cărțile* lui (sale).

Observați!

1. a) Substituenții numelui posesorului au mai multe forme.
 - b) Una din forme (*lui*) este invariabilă, indiferent de genul și numărul substantivului pe lângă care stă (*obiectul posedat*).
 - c) *Lui* = pronume; păstrează genul, numărul și cazul substantivului înlocuit (*numele posesorului*).
2. a) Formele *său, sa, săi, sale* = adjective pronominale.
 - b) Își modifică formele după genul, numărul și cazul substantivului determinat: fratele meu (tău, său); cartea mea (ta, sa); frații mei (tăi, săi); cărțile mele (tale, sale).

d. Pronumele și adjectivele pronominale de întărire

- Pronumele de întărire, folosit astăzi numai ca *adjectiv pronominal*, însoțește un substantiv sau un pronume personal cu scopul de a preciza persoana desemnată de acesta.

Sunt cuvinte compuse din vechiul pronume personal:

însu + -mi	} forme neaccentuate de dativ ale pronumelui reflexiv sau personal
însă + -ți	
înși + -și	
înse + -ne, (-vă, -și, -le)	

- Cu valoare de pronume este folosit rar și doar cu funcția de *subiect*.

Partea finală a primului termen al compusului indică: genul, numărul și (uneori) cazul. Secvența finală marchează persoana și numărul.

Persoana	Cazurile	singular		plural	
		masculin	feminin	masculin	feminin
Persoana I	N.A.D.	<i>însuși</i>	<i>însăși</i> <i>însemi</i>	<i>înșine</i>	<i>însene</i>
Persoana a II-a	N.A.D.	<i>însuși</i>	<i>însăși</i> <i>înseși</i>	<i>înșivă</i>	<i>însevă</i>
Persoana a III-a	N.A.G.D.	<i>însuși</i>	<i>însăși</i> <i>înseși</i>	<i>înșiși</i>	<i>înseși</i> (<i>însele</i>)

- Pentru formele de feminin:

Singular:

a) la nominativ-acuzativ: *însă*; b) la genitiv-dativ: *înse*.

Plural:

a) nominativ-acuzativ: *înse*; b) genitiv-dativ: *înse* + *-și*, *-mi*, *-ți*.

Rețineți!

Se spune și se scrie: *sie înseși* (persoana a III-a), *mie însemi* (pers. I), *ție înseși* (pers. a II-a dativ).

Model de analiză. Mircea **însuși** conduce armata.

însuși = atribut ajdectival; adjectiv de întărire, persoana a III-a, se acordă în gen, număr și caz cu substantivul *Mircea* (masculin, singular, nominativ).

e. Pronumele și adjectivul demonstrativ

Pronumele demonstrativ substituie un substantiv, indicând apropierea, depărtarea, identitatea, diferențierea.

• Când nu substituie substantivul, ci stă pe lângă el, și îl determină, el devine adjectiv pronominal demonstrativ: „În gândurile *acestea*, auzi un plâns de copii”. (G. Galaction).

• Pronumele demonstrativ nu cunoaște categoria gramaticală a persoanei. Adjectivul pronominal demonstrativ se acordă în gen, număr și caz cu substantivul determinat.

Flexiunea pronumelui demonstrativ (gen, număr, caz):

A. de apropiere:

N.A.C. *acesta, aceasta* — *aceștia, aceștea*

G.D. *aceștia, aceștea* — *aceștor*

B. de depărtare:

N.A.C. *acela, aceea* — *aceia, acelea*

G.D. *aceluia, aceleia* — *acelora*

C. de identitate:

N.A.C. *aceiași, aceeași* — *aceiași, aceleași*

G.D. *aceluiași, aceleiași* — *acelorași*

• Pronumele și adjectivul demonstrativ dispune de forme simple și compuse, literare și neliterare (*familiale, populare, regionale*).

• Forme neliterare:

— **apropiere:** *asta, ăsta, astea (a)ista, (a)iasta, (a)iestea;*

— **depărtare:** *ăla, aia, ăia, alea.*

a) Când stau după un substantiv articulat, adjectivele pronominale demonstrative au aceeași formă cu pronumele.

b) Când stau înaintea unui substantiv nearticulat, acestea nu au particula „a”.

• Adjectivul pronominal de identitate are forme identice cu ale pronumelui și stă întotdeauna înaintea substantivului.

D. de depărtare:

N.Ac. *celălalt, cealaltă* — *ceilalți, celelalte* (*ălălalt, ailaltă* — *ăilalți*)

G.D. *celuilalt, celeilalte* — *celorlalți, celorlalte* (*ăuilalt, ăleilalte* — *ălorlalți*)

E. de apropiere:

N.Ac. *cestălalt, ceastălaltă* — *ceștilalți, cestealalte*

G.D. *cestuilalt, cesteilalte* — *cestoralți, cestoralte*

• Pronumele demonstrativ de depărtare **acela** are și anumite forme reduse: *cel, cea, cei, cele*. Acestea apar numai în prezența unui determinant obligatoriu: *cel din dreapta, cea din fața noastră, cei de acolo, cele de aproape*.

Nu confundați aceste forme cu cele ale articolului demonstrativ ori cu formele compuse ale pronumelui relativ:

a) *cel, cea, cei, cele* (articole demonstrative):

• „I-aruncă pielea *cea* de urs”. Substantiv (articulat hotărât); articol dem. adjectiv (substantiv, adverb).

„Sură-i sara *cea* de toamnă”. Elevul *cel* de acolo. „Când ochiul tău *cel* mândru”.

b) „*cel, cea, cei, cele*: (pronume demonstrative):

Alesul este *cel* al tuturor. Pronume demonstrativ; adjectiv, substantiv.

Castelul este *cel* de pe deal. Vestea ne-a adus-o *cel* de acolo. Premiul l-a câștigat *cel* mai harnic.

• Nu confundați pronumele demonstrativ (*cel, cea, cei, cele*) cu pronume relativ compus:

a) Grupurile *cel (cea, cei, cele)*, *care*: pronume demonstrativ + pronume relativ;

b) *ceea ce* (structură omogenă neanalizabilă); pronume relativ compus;

c) *cel ce, cei ce, celui ce, celor ce* (unități indivizibile): pronume relative compuse.

I-a arătat *ceea ce* nici nu visase.

Observați!

a) Pronumele demonstrativ intră în structura unei locuțiuni adverbiale (*de aceea, după aceasta, după asta, pentru asta, cu toate acestea, pe lângă asta, pe lângă aceasta*).

b) Adjectivul pronominal demonstrativ de apropiere *asta* intră în structura locuțiunii adverbiale de timp: *astă-noapte, astă-vară, astă-iarnă* etc.

• Pronumele demonstrative au toate cazurile și pot îndeplini toate funcțiile sintactice ale substantivului: subiect, nume predicativ, atribut (pronominal genitival), pronominal în dativ, pronominal prepozițional, complement (direct, indirect în dativ sau prepozițional în acuzativ sau în genitiv), complement de agent, complement circumstanțial.

• Adjectivul pronominal demonstrativ îndeplinește funcția sintactică de atribut adjectival.

• Structura de analiză a pronumelui demonstrativ: felul (apropiere, depărtare, identitate, etc.) gen, număr, caz + prepoziție, funcția sintactică.